

Tekster: Sl 118.19-29, 1. Kor 5.7-8, Mk. 16.1-8

Salmer: 408, 448, 236, 218, 438, 227.9, 234

Kvinderne kom ud til graven for at salve den døde. Men de fandt graven åben og en ung mand i hvide klæder sagde til dem: "I leder efter Jesus, den korsfæstede. Han er opstået. Han er ikke her."

Han er opstået! Han er ikke her!

Det er ham, vi er døbt til at tilhøre! Ham der mens han endnu levede her hos os bad sin far i himlen: "Far jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, du har givet mig være hos mig." Hvor han er skal også vi være. Og han er ikke her, for han er opstået.

De ord skal vi tage med os ud herfra. Og når vi går over kirkegården og måske standser ved en af vore kæres grave, skal vi lade de ord støtte og trøste os: "Han er opstået! Han er ikke her!" Og : "Far jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, du har givet mig være hos mig."

Og vi skal lade de ord brænde og lyse gennem alt, hvad vi ellers ved. For når vi står der foran gravene, ved vi jo nok, hvor de døde der: nede i jorden som aske eller i færd med at opløses i de stoffer de er sat sammen af. Og det er der ikke noget opløftende i. Fordi det betyder, at alt er forbi for det menneske, der ligger der. Men: Nej! siger opstandelsens ord os. Han eller hun er ikke her. Kristus er opstået. Og Kristus vil lade dem der hører ham til skal være hos ham. Så er vore døde heller ikke her. De er med Kristus hos Gud.

Og vi skal tage ordene : "Han er opstået! Han er ikke her!"
Og : "Far jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, du har givet mig være hos mig" med os hjem. For alle os mennesker er det jo sådan, at døden ligger et sted derude foran os og venter på os. Og døden betyder afslutningen på alt hvad vi er, alt hvad vi ved og alt hvad vi kan. Og døden gør på en måde al ting ligegyldigt. For det hele forsvinder jo bare og bliver til ingenting. Jeg tænker på det, når jeg ser en have, som er rigtigt fint og smukt holdt med smukke bede, klippede hække og en grøn tætklippet græsplæne. Og så kan man somme tider komme tilbage efter nogle år og se sådan en have. Man stadig se hækkene. Kan også ane hvor bedene har været. Men henover det hele har der bredt sig et vildnis. For den der havde haven er død og der er ikke længere nogen til at tage sig af den, og nu forsvinder haven i ukrudt som et synligt udtryk for, hvordan døden får al form, al orden, alt smukt til at opløses og blive til ingenting. Døden er ophør, døden er opløsning, døden er tilintetgørelse. Og er det ikke forgæves alt det slid og alt den tid, der er lagt i haven. For det forsvinder jo bare og bliver til ingen ting. Og selv den glæde haven gav den der sled og slæbte med den er borte, for når den der glædede sig er væk, er glæden vel også væk?

Men påskens evangelium lyder gennem al opløsning, alt ophør, al tilintetgørelse: han er opstået, han er ikke her. Ødelæggelsen ikke det sidste der er at sige om os. Ødelæggelsen er godt nok det sidste, der er at sige om os *her*, fordi vi alle skal dø. Men først og fremmest hører vi Kristus til. Og Kristus er opstået. Han er ikke her. Også i døden hører vi Kristus til. Og som han opstod af døden

påskemorgen skal vi opstå sammen med ham af vor død. Ikke her, men der hvor han er. Hos Gud.

Vi lever i en tid, hvor det eneste der er virkeligt for os er det vi ved, eller det vi tror andre ved. Prøv at tænke efter hvor mange gange I er stødt på udtrykket: ”Eksperter udtaler at”. Når eksperter har udtalt noget, så er det virkeligt. Og indtil eksperter udtaler sig om det og siger god for det, er det en højst usikker affære. Opstandelsen af døden er der ingen eksperter, der kan udtale sig om. Den ligger uden for alt vi ved noget om. For opstandelsen er ikke her, men hos Gud. Så opstandelsen ved vi ikke noget om. Vi må tro den, tro at den er virkelighed, hvis vi vil have noget med den at gøre. Men til gengæld forandrer opstandelsen alt for os, når vi tror den. I troen på opstandelsen er døden ikke længere den yderste horisont for os. Døden er overvundet. Vi hører Kristus til, og med Kristus skal vi opstå til liv uden ende. Det betyder så også, at vore liv får betydning. Det er ikke ligegyldigt om vi vælger godt eller ondt, for kun det der lader sig forene med Kristus skal bestå, alt andet skal forsvinde. Opstandelsen betyder ikke at døden blot er en illusion og at alt går videre som før. Nej, døden er virkelig nok, men Kristus har overvundet den for at føre alt, der hører sammen med ham gennem døden til liv hos Gud. Så først og fremmest skal vi lade Kristus tage magten over, vi skal overgive os til ham, bede ham lede og råde os. Det er jo det, vi gør når vi bærer vore børn til dåben, så lægger vi dem jo netop i hans hænder og beder ham være Herre over dem. Og det er det vi gør når vi beder Fadervor. For det første fordi fadervor ikke er en bøn, vi selv finder på, men Jesu bøn, som

vi beder med på. Og fordi vi i fadervor netop beder om at Guds rige må komme, og at Guds vilje må ske og at Guds navn må blive helligt over alt.

Troen på opstandelsen er tro på, at Gud i sidste ende har magten over alt og at Gud vil lade alt ondt forsvinde så, så livet befriet fra død og alt ondt skal leves i evighed sammen med Gud og sammen med Kristus som både er ét med Gud og ét med os.

Kristus er opstået fra de døde. Nu er der håb for os alle. Håb for os der lever her. Og håb for vore døde.

Kristus er opstået. Han er ikke her. Og han vil, at hvor han er, skal vi være sammen med ham. Hos Gud.

Glædelig påske.

Amen.